

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เอาจริงเอาจังไม่เหมือนใคร

การช่วยโลกของเรา โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง ทั่วประเทศไทยนะ คือทุกภาคเลย ปัจจัยพี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้เรานำไปช่วยโลก โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง นอกนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการต่างๆ ที่เขามาขอร้องมาขอให้ไปช่วยก็ให้ แต่โรงพยาบาลนี้เป็นพื้นฐานเลย สร้างให้ตลอดๆ เครื่องมือแพทย์พิสดารมากนะ เครื่องมือแพทย์ส่วนมากมักจะสั่งมาจากนอกๆ

เราเป็นนิสัยสงวนเนื้อหนังของตัวเองนะ อะไรๆ ก็ตามถ้าไม่จำเป็นไม่ทำให้ไปหา มาจากเมืองเขา เมืองเรามีก็ใช้กันไป ดีไม่ดีเมื่อมันใช้ได้เอาใช้กันไป ต่อไปมันก็ค่อยดีขึ้นๆ แล้วแข่งเขาได้ ค่อยตั้งแต่เห็นว่าของเขาดีกว่าเรา เห็นของเขาดีกว่าเรา เราก็เลวกว่าเขาไปเรื่อย ๆ เรียกว่าคนไม่พิตตัว คนไม่มีเนื้อหนัง ไม่มีหลักมีเกณฑ์ เป็นคนประเภทนี้ เมืองไทยเรามักจะเป็นอย่างนั้น

เราก็อยู่ในท่ามกลางประเทศไทย เมื่อมันเป็นอย่างไรเราก็ว่าตามเรื่อง เมืองไทยเราไม่ค่อยยินดีในของมีอยู่ของตน ไม่ค่อยสงวนเนื้อหนังของตน ชอบไปเอาเนื้อหนังคนอื่นมาแปะมาแหมะ มันก็เป็นกาฝากกัดเนื้อกัดหนังกัดตัวของเราแหลกไปหมดเลย แล้วทั้งประเทศมีแต่ประเทศกาฝาก คนไทยกาฝาก ใช้ได้อย่างไร พวกกาฝากมาเกาะกินจากที่อื่น ๆ เพราะเรลื้มตัว เรานี้มันควรคิดนะ จะว่าอย่างไร

เอา หลวงตาบัวพูดผิด เอาคอปไปตัดเลยนะหลวงตาบัว นั่นละเราเห็นแก่ชาติ บ้านเมืองน้ำหนักถึงขนาดคอขาดแทนเลยก็ได้ เราทำอะไรเราทำจริงๆ ไม่ควรเหลาะแหละนะ เมืองไทยเราไม่ควรเหลาะแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างควรสงวนเนื้อหนังของตัวเองไว้เสมอ ให้มันแข็งแรงแรงเหมือนเขาศิ นี้น้อยหน้าต่อเขาๆ อะไรวิ่งตามเขาๆ ดูได้เมื่อไร อะไรๆ ถ้าเป็นของเขาแล้วดีกว่าเราๆ เราก็เลวกว่าเขาไปเรื่อย ๆ หาวันดีไม่ได้ให้คิด พี่น้องทั้งหลายคิดนะ

อะไรมีแต่เขาดีกว่าเราๆ ไปยินดีกับของทำลายเราๆ ก็ทำลายไปเรื่อย ๆ ต้องคิดนะ นี่ละธรรมสอนโลก เราไม่ได้เอนได้เอียง เกาะเป็นเกาะ ดอนเป็นดอน ควรที่กระจายใส่กันก็เป็นเกาะๆ ดอนเป็นดอน อย่างนั้นถึงถูก ทำอะไรไม่คิดไม่อ่านไม่ดินะ มักจะสุขเอาเผากินคนไทยเรา อะอะสุขเอาเผากินๆ ไปตลอด ลูกหลานเกิดมาก็กินไปตามวิชาสุขเอาเผากิน ไม่มีเนื้อหนังเป็นของตัวเอง ใช้ไม่ได้นะ

ธรรมท่านเป็นอย่างนั้น ก็คิดดูไปบวชอย่างมากจะบวชเพียง ๒ ปี ว่าอย่างนั้นเถอะนะ คิดในใจบวชตามประเพณีเพราะเห็นพ่อน้ำตาร่วง สะดุดใจอย่างแรง พ่อน้ำตา

ร่วง แล้วก็มายอลูก ขอเพื่อทุ่มลง เราไม่ลืม พ่อแม่ไม่เคยยกยอลูกเจ้าของ ใครดีก็ดี เก็บไว้ลึกๆ มีแต่กดลงๆ เท่านั้น สำหรับเรานี้พ่อก็ไม่เคยยกยอ คำเดียวไม่เคยมี แต่ก็ไว้ใจเราตลอด แม่จึงอยากให้เราเป็นลูกผู้หญิง

พอมันสบายเหลือเกิน ว่าอย่างนั้นนะ เพราะเรามันเหมือนเจ้าบ้านเจ้าเรือน รับการงานทุกอย่างๆ พ่อสนุกไปสบาย แล้วยิ่งมาพูดมากหน้ามากหลังอยากให้เราลั่นคำ เอ้อ..กูอยากไปนั้นนะ กูอยากไปนั้นนะ แต่ไม่มีใครทำงานนั้นให้กู พูดมากหน้ามากหลังลูก ถ้าเราไม่ลั่นคำเป็นไม่ได้นะเรา ถ้าว่า เออ ไปเลยจะทำให้ โอ้ย อยากเตรียมของเดี๋ยวนั้นไปเลย คือคำพูดเรามันเด็ดขาดจริง ๆ ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วเอาจริง กลับมาเรียบเลยละ

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงพ่อของผู้ใหญ่เถิง ผู้ใหญ่เถิงเป็นพ่อของครูอาจนี่แหละ เป็นเพื่อนฝูงกัน พ่อก็เป็นเพื่อนกัน ลูกๆ ก็เป็นเพื่อนกัน สนิทกัน สองครอบครัวสนิทกันมากทีเดียว พ่อของผู้ใหญ่เถิงชวนเราเข้าป่าไปอะไรต่ออะไร โอ้ไม่ได้ละ ได้รับคำพ่อแล้วว่าจะทำอันนั้นๆ ให้พ่อ ต้องทำเสียก่อน ไปไหนไม่ได้ นี่แกทดลองดูอย่างไรไม่ทราบนะ มาชวนเราเราไม่ไป เราจะทำงานให้พ่อเรา เราลั่นคำว่าจะทำแล้ว

แล้วก็แะๆ ไปถามพ่อ บักบัวนั้นนะภูชวนมันเข้าไปป่าไปตรงนั้นๆ มันบอกมันจะทำงานให้พ่อ มันรับคำให้พ่อแล้ว แล้วมันทำหรือเปล่า หรือมันเถลไถลหลบหลีกกูไม่ไปเฉยๆ โห..มันทำเรียบร้อยแล้ว ไอนี้ถ้ามันลงลั่นคำแล้วเอาเถอะ ยกยอ ถ้ามันไม่ลั่นคำอย่าไปใช้ เฉยเลย ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วเป็นเรียบร้อยไปเลย เราก็ไม่ลืม เขากะซิบถามกัน มันว่ามันไปไม่ได้มันรับคำของพ่อแล้วว่าจะทำงานอันนั้นๆ ให้พ่อ แล้วมันทำหรือเปล่าหรือมันโกหกกู มันไม่โกหก เราก็ไม่ลืมนะ ไปกระซิบถามกัน ระหว่างพ่อต่อพ่อถามกัน เรื่องของเราเป็นอย่างนั้น

นี่ละที่เราจะได้บวชก็เพราะน้ำตาพร่รวง เราไม่ลืมนะ อะไรๆ ขาดไปหมดเลย พอน้ำตาพร่รวงต่อหน้า พุดก็ไม่เคยยกยอลูกเลยนะ กินข้าวอยู่ด้วยกันในวง ออกเดี๋ยวนั้นเลย ยังไม่อ้อม หนีเลยเรา สามวันไม่มาเข้าหน้าเลย คิดเรื่องบวช เออ..ลูกกูก็มีหลายคน ลูกคนเหล่านั้นกูไม่ได้ไว้ใจมันละ ว่าอย่างนั้นนะ ยกขึ้นนะ ยกขึ้นเพื่อทุ่มลง แต่บักบัวนี่ละมีเท่านั้นละ ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ แต่...ขึ้นมาเลยนะ แต่กูขอให้มันบวชให้กูนี้ขอเท่าไรก็เฉย หูหนวกตาบอด เวลากูตายแล้วไอนี้มันไม่ลากกูขึ้นจากนรกแล้วกูจะจมนรก ไม่มีวันขึ้นได้เลย พอว่าน้ำตาพร่รวง ผิงออกเลย สะดุ้งอย่างหนักนะ พอน้ำตาพร่รวงว่าลูกไม่บวชให้ แล้วก็ไม่มีใครลากกูขึ้นจากนรก

นั่นละเป็นเหตุให้บวชนะ ขาดหมด อะไรคาราคาซังไม่มีเหลือเลย พ่อ น้ำตา ร่วง แล้วบวช เอาบวชให้ จะบวชก็ไปขู่แม่ คือมันติดแม่แต่ไหนแต่ไรมา ไปก็หาแม่ นี่ที่ว่าจะให้บวชนะจะบวชให้แล้วนะ บวชแล้วอยากสึกเมื่อไรสึกนะ ใครมาบังคับอยู่เท่านั้นปี เท่านั้นปี ไม่ได้ไม่บวช เออๆ สาธุ บวชเสร็จเรียบร้อยออกมานี้จะมาสึกต่อหน้าต่อตาคน ไปบวชเต็มโบสถ์เต็มวิหารแม่ก็ไม่ว่าหรอก แม่อยากเห็นผ้าเหลืองเวลาบวช แล้วใครบวชแล้วจะออกมาสึกอย่างนั้นได้ แม่รู้ ก็บวชให้ละ ถ้าว่าเท่านั้นปีเท่านั้นปีไม่เอาไม่บวช มันมีอยู่อย่างนั้นละ ก็เลยบวช

เวลาบวชไปก็จริงจังมาก ทุกอย่างจริง กับพระกับเณรที่มาเกี่ยวข้องเขาว่าเราดูคือมันมาเกาะมากะ มันไม่ทำจริงตามหลักธรรมวินัย เลอะๆ เทอะๆ เราก็อ้อเอาบ้าง แล้วมาโกรธมาเคียดให้เรา เราไม่ลืมเพื่อนฝูงเคียดให้เรา แต่เราไม่ผิด เราก็อ้อลืมนะ คือมันระเกะระกะ มันไม่จริงไม่จัง อันนี้จริงทุกอย่างถ้าลงทำอะไร เขาก็ว่าเราดูละ ในวัดนั้นรู้สึกจะว่าเรานี้ละดูกว่าเพื่อน มันดูจริงๆ นะเรา จริงจังมากทีเดียว อยู่วัดโยธานิมิตรนี้ มันไม่ลืม

ที่นี้เวลาบวชไปแล้วตั้งใจจะบวชให้ถูกต้องตามสิกขาบทวินัย ไม่ให้เคลื่อนคลาดเลย ตายแล้วจะหวังไปสวรรค์ไปดีเพราะการบวชนี้เท่านั้นละ บวชได้เท่าไรก็ตามก็จะหวังเอาความดีนี้ส่งไปสู่ทางที่ดี ว่าอย่างนั้น ไปบวช บวชแล้วอ่านหนังสือไปๆ เอ๊ะ ชอบกลไปเรื่อยๆ จิตมันดูตไปเรื่อยๆ บวชแล้วไปสวรรค์ สวรรค์แล้วไปพรหมโลกแล้วไปนิพพาน อ่านไปๆ จิตมันดูตเต็มไปๆ สุดท้ายก็ถึงนิพพาน ที่นี้จิตเลยพุ่งใส่นิพพานเลย

นี่พูดตามความจริงในใจของเราเป็นอย่างนั้น นิพพานเป็นอย่างนั้นๆ โอ้ สุดยอดเลย สวรรค์ก็ไม่อยู่ พรหมโลกก็ไม่อยู่ อยากไปนิพพาน ตั้งใจปฏิบัติเพื่อนิพพาน พอเรียนจบแล้วจะออกไปนิพพาน วังนั้นนะ ทั้งๆ ที่เงินไม่มีสักสตางค์นะตั้งหน้าเป็นเศรษฐีแล้ว ไปก็เอาจริงอย่างว่าละ พอหยุดเรียนแล้วเข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มันเลย สงสัยเรื่องมรรคผลนิพพานท่านปลดเปลื้องให้หมดในเวลานั้น ก็เลสมิเต็มหัวใจแต่ไม่สงสัยเลยมรรคผลนิพพาน พ่อแม่ครูจารย์มันเป็นผู้ปลดเปลื้องออกให้หมดทีเดียว

นั่นละที่นี้มันท่วมกันใหญ่ตอนนั้นละ พอลงใจแล้วที่นี้ก็เอากันใหญ่ มันลงใจแล้ว ไม่มีอะไรคาราคาซัง ลงใจตามคำสอนของท่านเรียบร้อยแล้ว ที่นี้มันก็พุ่งของมันเลย ออกปฏิบัติไปคนเดียวตลอดนะ เราไปภavanaเราไม่ไปกับใคร ไปสองคนสามคนมันเป็นน้ำไหลบ่า มันไม่รุนแรง ถ้าไปคนเดียวเรามันมีท่อเดี่ยวพุ่งๆ เลย ไปอย่างนั้นตลอดไปคนเดียวก็พุ่งอย่างนั้นตลอด ฟาดเสีย ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ นี้ละเรียกว่าตกนรกทั้งเป็น เพราะมันเอาจริงเอาจังมากทำอะไร

พอพรรษา ๑๖ ก็ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เราลืมเมื่อไร วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เป็นเวลา ๕ ทุ่มพอดี ชัดกิเลสขาดสะบั้นลง ฟาดดินถล่มเลย ปรากฏว่านะ คือตัวของเรานี้มันพุ่งเลยเชียว เวลากิเลสกับธรรมกับจิตขาดสะบั้นจากกันมันรุนแรงจนกระทั่งร่างกายนี้พุ่งตัวเลย มันอยู่ธรรมดานี้ละ มันรุนแรงมากขนาดนั้น นี่ละที่เราว่าฟาดดินถล่ม คือมันเป็นในร่างกายของเราเอง ส่วนฟาดดินเขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้นแหละ มันหากเป็น มันรุนแรงมาก นั่นแหละวันนั้นละจึงจำไม่ลืม กิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจในวันนั้น ตั้งแต่นั้นมาไม่ปรากฏว่ากิเลสตัวใดเท่าเม็ดหินเม็ดทรายเข้ามาแทรกให้เห็นพอได้ต่อกรกันอีกไม่มี เจียบเลย

นี่ละความเอาจริงเอาจังทำนทั้งหลายจำนะ จริงมากนี่ ไม่เหมือนใคร ถ้าลงได้ทำอะไรแล้วจริงมากทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นขาดสะบั้นไปเลยถ้าลงได้ปลงใจลงตรงไหน เป็นไม่รอ ตั้งแต่นั้นมาก็สบายไม่มีอะไรในหัวใจ พุดตรงๆ เราไม่เคยมีทุกข์ในหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ถ้าว่าบรมสุขเป็นพื้นฐานว่านิพพานเที่ยงไม่เถียง เถียงไปหาอะไร มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้แล้ว นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศไหม สอนถึงขั้นนั้นละ พระพุทธเจ้าสอนโลกสอนถึงขั้นนิพพาน

ขอให้ถึงนั้นแล้ว สนุทธิฐิโก ประกาศบ้างไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธรเจ้า ไม่ว่าพระองค์ใดก็ตาม ใครก็ตามถ้าลงได้ถึงบัพเข้าเท่านั้น สนุทธิฐิโก ตัดสินครั้งสุดท้ายว่าภพชาติเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยมนุติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุนทุกโว ต่อไปนี้เราจะไม่มาเกิดอีก บ้างขึ้นมากายในใจนั้นหายสงสัยเลย นี่ก็หายสงสัย การสอนโลกจึงสอนด้วยความอาจหาญชาญชัย ไม่มีอะไรที่จะสะทกสะท้าน มาข้องอยู่ในใจมีตรงไหน ติดอะไร ติดเขาตรงไหน ติดเราตรงไหน มันไม่มี สามแดนโลกธาตุนี้ข้ามไปหมดแล้ว

การแนะนำสั่งสอนจึงเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่ได้มีสะทกสะท้านว่าจะผิดไป เพราะถอดออกจากหัวใจที่ถูกต้องแม่นยำอย่างเลิศเลอแล้วจะไปถามใครละ การสอนจึงสอนไปตามหลักความจริงล้วนๆ อย่างนั้นละ พุดอย่างนี้ใครจะว่าเราเป็นบ้าก็ตาม พุดอยู่ที่เอาธรรมแท้ๆ หาแทบเป็นแทบตายถึงขั้นจะสลบไสลก็มีบางครั้งนะ ฟัดกับกิเลสเอาขนาดนั้น แล้วนำความติงามของเจ้าของที่อุตสาหะพยายามหาได้ ๙ บาท ๑๐ บาทมาพุดสู้กันฟังเขาพอใจโลก แต่เราเอาธรรมซึ่งเป็นของเลิศเลอมาพุดให้โลกฟังว่าไอ้ว่าอวดไปเหอ พวกนี้จะหาได้แต่ของเลวทราม ของดีมันเอาไปไม่ได้ ว่าอย่างนั้นเลยนะ

นี่พุดออกมาอย่างอาจหาญชาญชัย คำว่าเลิศว่าเลอสุดแล้วในหัวใจดวงนี้ กิเลสตัวเลวทรามขาดสะบั้นลงจากใจ ใจเลิศไม่ต้องบอก ปฏิบัติอย่างนั้นชิปฏิบัติธรรม มาทำเหยาๆ แหยะๆ เล่นๆ ใต้เหอ ต้องเอาให้จริงให้จัง เอาละสายแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ